

[Korsgaard.]

stand paa Vejbygning. I og for sig vilde jeg da have troet, at vi kunde have snakket os til Rette om dette Forhold.

Under Sagens Behandling er der imidlertid blevet tilstillet mit Parti en Del Oplysninger, som tyder paa, at de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget ved dets Fremsettelse i det andet høje Ting, ikke helt holder Stik. I disse Bemærkninger staar der nemlig, saa vidt jeg kan se, at man regner med, at Sognekommunerne vil faa en Dækningsprocent paa omkring 90 og Amtskommunerne en Dækningsprocent paa omkring 100. Det har under Forhandlingerne i det andet høje Ting ført til, at man har givet Bykommunerne Tilsagn om en lignende Dækningsprocent som Sognekommunerne, saaledes at de altsaa kunde regne med at faa dækket 90 pCt. af deres Udgifter, og det var jo i høj Grad under denne Forudsætning, vi fra vor Side kunde tænke os at gaa med til Gennemførelse af det foreliggende Forslag. Ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget gav jeg Udtryk for, at vi vilde kunne gaa med, dels fordi Loven ikke skulde gælde ret længe — jeg ved for Resten ikke, om jeg sagde dette —, dels fordi de Kommuner, der vil faa det her omtalte Paalæg, vil kunne regne med at faa nogenlunde fuld Dækning for det Arbejde, de skal udføre.

Efter de Oplysninger, jeg har faaet siden, ser det imidlertid, som sagt, ud, som om de Bemærkninger, der fulgte Lovforslaget i det andet høje Ting, ikke holder Stik, idet jeg har faaet oplyst, at ved Anlæg af Cykle- og Gangstier, som er anlagt, er den Arbejdsløn, man vil kunne vente at faa dækket fra Socialministeriet, kun 21 pCt. af Totaludgiften ved almindelige aabne Vejstrækninger, og ved Arbejder paa Steder, hvor Jordarbejdet har været særlig stort, kommer man ikke op paa mere end 26 pCt. af Totaludgiften. Ser man paa Vejstrækninger, som ligger nær Købstæder eller bymæssige Bebyggelser, er Forholdet endnu værre, idet den rene Arbejdsudgift der svinger mellem 10 og 17 pCt., og det vil altsaa sige, at hvis man faar Tilsbud paa den Maade, som omtales i Lovforslaget, vil ingen kunne vente at faa blot nogenlunde god Dækning for de Udgifter, der maatte blive dem paalagt. For Amtskommunernes Vedkommende vil det i heldigste Tilfælde stille sig saadan, at deres Dækningsprocent vil komme til at ligge omkring 90 pCt. og i uheldigste Tilfælde omkring 75 pCt., og for Sognekommunernes Vedkommende meget ringere. Jeg mener endda at kunne regne

ud, at Sognekommunernes Dækning i visse Tilfælde ikke vil blive større end Halvdelen af den virkelige Udgift. Under disse Forhold, der afviger stærkt fra, hvad der er angivet i Bemærkningerne, og afviger stærkt fra de Forudsætninger, hvorunder mit Parti i det andet høje Ting har givet Tilsagn, og hvorunder jeg ogsaa her ved første Behandling af Forslaget paa mit Partis Vegne har givet Tilsagn om at medvirke til Forslagets Gennemførelse, maa jeg sige, at saa staar vi af.

Under de Forhandlinger, der har været ført med Ministrene, har jeg paa alle Maader forsøgt at faa at vide, om der er noget galt ved mine Tal; men der er ingen, som har gjort Forsøg paa at godtgøre, at mine Oplysninger er urigtige, saa indtil videre maa jeg gaa ud fra, at de Oplysninger, jeg sidder inde med, er rigtige, og hvis de er det, kan vi ikke fra vor Side tage Medansvar for at gennemføre Lovforslaget. Paa nuværende Tidspunkt maa jeg derfor sige til den højtærede Justitsminister og til det høje Tings Medlemmer, at vi tager vort Tilsagn om at være med til at gennemføre Lovforslaget, som det foreligger, tilbage.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget for dets Behandling af Sagen og Socialdemokratiet og de Radikale for deres Tilslutning til Forslaget.

Jeg beklager, at den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Korsgaard) nu tog sit Tilsagn om at stemme for dette Lovforslag tilbage, endog inden han havde faaet de Oplysninger, han begærede, blot under Henvisning til, at han ikke var tilfreds med, hvad der er oplyst i Udvalget. Det ærede Medlem sagde: Saa staar vi af. Det drejer sig ganske vist om en Færdselslov, men jeg vilde dog alligevel beklage, om det ærede Medlem kastede sig i Grøften i den Anledning.

Der har jo været to Ting, som har skilt det ærede Medlem fra Regeringspartierne. Den første er Spørgsmaalet om, hvilken Minister dette Lovforslag skulde sortere under. Det skal jeg ikke fordybe mig i. Der blev sagt, at paa det Punkt vilde vi nok kunne snakke os til Rette. Jeg vil kun hævde, at det er udelukket at lægge selve Bemyndigelsen ind under en anden Minister end Justitsministeren, idet Loven omfatter færdselsmæssige Hensyn, og Færdselsloven sorterer under Justitsministeren. Men reelt og sagligt vil Socialministeren og, hvad angaar Vejbygninger, naturligvis navnlig Ministeren for offentlige Arbejder faa det afgørende Ord. Det er altsaa ikke det, der i